

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 5:44 | 5:59 | 5:51 | 6:04

מוצאי שבת 6:54 | 6:56 | 6:55 | 6:56

רבינו תם 7:35 | 7:31 | 7:32 | 7:35

שבת מברכין, ראש חודש בימים שלישי ורביעי המולד לביל רביעי בשעה 22:01 ו-11 חלקים

הילולא דצדיקא

כז - רבי יצחק הזקן מבעלי התוספות

כח - רבי אברהם אביכור

כט - שמעון הצדיק משיירי כנסת הגדולה

ל - רבי יצחק מאיר הזנפרץ מח"ס 'אור יקר'

א - רבי מנחם מנדל בעל ה'צמח צדק'

ב - רבי יוסף בוסקילה רבה של בית שמש

ג - רבי עובדיה יוסף נשיא מועצת חכמי התורה

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

משכיל לדוד

סיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

האדם צריך לעשות רק את רצון הקב"ה

של הקב"ה. וכשאדם שמע את דברי חוה אשתו, הוא קיבל ממנה ואכל.

ואדם היה כל כך בטוח בזה, עד כדי כך שכשהקב"ה שאל אותו האם אכל מן העץ, אמר לו שהוא אכל בעבר והוא גם יאכל בעתיד, כיוון שאדבא, חשב זאת למצווה ולא לעבירה, ולכבודו של הקב"ה התכוונו באכילה זו. ותמיד כך דרך היצר, לפתות את האדם על עבירה שהיא מצווה, וכך ילכד ברשת היצר ושוב לא יצא מזה.

ראיתי פעם אדם מדבר לשון הרע על חברו, מיד הוכחתי אותו שזה לשון הרע ואסור, אמר לי האיש שזה לשם שמים ומותר, ושוב הוכחתי אותו שאין זה לשם שמים, אלא שכך דרך היצר, להראות לאדם כאילו הכל לשם שמים. ואכן כשהתבונן בעצמו הודה לי, שדיבורו לא היה לשם שמים אלא רק טענת היצר, ומסיבות אישיות דיבר עליו לשון הרע.

ומה באמת הייתה הטעות של אדם וחוה, הרי בודאי כשיבחינו בין טוב לרע, ידעו להישמר מהרע ולהתקרב אל הטוב, ובכך לגרום לקב"ה קורת רוח מרובה, אלא שהטעות הייתה, שאין הקב"ה חפץ שהאדם יברא עולמות ויקריב קרבנות, בזה שהוא עובר על דבריו, אלא העיקר אצלו יתברך הוא, שהאדם יעשה כמו שנצטווה ולא יתחכם ולא יוסיף. אדם וחווה חשבו שהקב"ה ציווה אותם רק במצווה אחת, והם רצו לעשות יותר מצוות, על ידי שידעו להבחין בין טוב לרע - וזה למעשה היה שורש הטעות.

וכן רואים במעשה שאול ושמואל (שמואל א' פט"ו), שנצטווה שאול להילחם בעמלק ולהרוג אותם ואת צאנם. שאול לא שמע בקול ה', אלא אסף את כל הצאן, וכשהגיע שמואל ושאלו (שמואל א' טו, יד) 'מה קול הצאן אשר אני שומע', אמר לו שהוא רוצה להקריבם לה'. אמר לו שמואל שבה שהמרה את פי ה', הפסיד את מלכותו ודוד ימלוך תחתיו. ואפילו ששאלו חשב לעשות זאת לשם שמים, בכל זאת הקב"ה הענישו, כיוון שהקב"ה רוצה שאדם יעשה כפי שצווה על ידו, ולא להתחכם ולהוסיף. ואין הקב"ה חפץ שהאדם יצטדק יתר על המידה, אלא בעיקר שישמע בקולו.

ועל פי מה שביארנו יתבאר היטב - מה שלא נענשו מיד כשבא הקב"ה לדבר איתם, אלא רק גורשו מגן עדן, וגם זה לא היה אלא משום שכבר לא היה להם מה לעשות בגן עדן, שלא נותר להם מה לשמור שם. ואדם וחווה נשלחו לעולם הזה, משום שעתה הם יודעים להבחין בין טוב לרע, וכבר הכינו את עצמם להיות בעולם הזה, ולהתמודד עם יצר הרע. ולפי הדברים הללו מתבאר חס הסיבה מדוע הם לא נענשו, משום שהם לא התכוונו חס ושלו, למרוד בה' יתברך, אלא עשו זאת לשם שמים, כפי שהסברנו לעיל. ובעונות הרבים, במקום ללמוד עד כמה זה איום ונורא להיכשל בדברים כגון אלו, הנחשבים לכאורה מצווה אך באמת הם עבירה גמורה - האדם טוען שאין בזה שום חטא וממשיך לעבור על דברי ה'.

"ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאוה הוא לעינים ונחמד העץ להשכיל ותקח האשה מפריו ותאכל ותיתן גם לאישה עמה ויאכל" (בראשית ג, ו)

לכאורה זהו פלא גדול שנתפתתה חוה לאכול מן העץ, הרי לא היה לה יצר הרע, ואיך נתפתתה לדברי ההבל של הנחש.

ועוד פלא גדול יש בזה, שכתוב במדרש (ב"ר יט, ב) שהקב"ה שאל את אדם הראשון אם אכל מעץ הדעת, ענה לו האדם "אכלתי ואוכל", כלומר, אכלתי בעבר ואוכל גם בהווה בזמן שה' מדבר עמו. ותמוה איך העז לענות כך להקב"ה, ובפרט שאדם וחווה היו בדרגה גבוהה מאוד, וכמו שכתוב במדרש (ילקוט שמעוני ישעיה רמז תק"ח), שבאותה שעה שהיה הנחש עומד ומפתה את חווה, אדם היכן היה, אלא שהיה האדם באותה שעה מטייל עם הקב"ה בגן עדן, ובדאי אף חווה הייתה בדרגה גבוהה זו, ואם כן כיצד חטאו אף בלא יצר הרע.

הנה הנחש פיתה את האשה בזה שאמר לה שאם תאכל מהעץ תדע להבחין בין טוב לרע. ובמדרש (תנחומא מצורע פ"ב) כתוב שאמר לה שתהיה כאלוקים לברוא עולמות. והדבר פלא, וכי חשבה חווה שתוכל להידימות ח"ו לה', ומה בא הנחש לפתות אותה בזה, הרי ברור שאין זה אמת, שפשוט הוא שלא תוכל להיות ח"ו כמו אלוקים.

והביאור בזה הוא, הזוהר (פרשת בראשית) אומר שהנחש הוא השטן, ולכן הגימטריא של נחש עם הכולל עולה בחשבון "שטן".

השטן אינו מפתה את האדם מיד בתחילה לעבור על פי ה', אלא להיפך, הוא מפתה את האדם לעשות מצוות מיוחדות כביכול לשם שמים, וכך הוא מוריד אותו לשאול תחתית. וזה מה שהנחש עשה, הוא פיתה את האשה לאכול מן העץ, ועל ידי אכילה זו היא תוכל להבחין בין טוב לרע, ותדע איך להתחבר אל הטוב ולהתרחק מן הרע. וכשתדע להתרחק מן הרע, תוכל להדבק בהקב"ה, לעשות לו יותר נחת רוח, ולברוא עולמות עליונים לכבודו.

שהרי ידוע שכשאדם עושה מצווה הוא בורא בזה עולמות עליונים, כמו שכתוב (בראשית ב, ג) "אשר ברא אלוהים לעשות" - שהקב"ה ברא את כל העולמות באופן כזה, שאנו יכולים גם כיום לעשות ולבנות עוד עולמות כשאנחנו מקיימים מצוות ועושים מעשים טובים. ולזה אמר לה הנחש "והייתם כא-להים" (בראשית ג, ה) שתוכלו גם אתם לפתח ולהמשיך את הבריאה על ידי ריבוי העולמות שתבראו, בכך שתדעו להבחין בין טוב לרע. ואת כל זה אמר הנחש לחוה, שתעשה זאת לשם שמים, ובזה היא מרבה כבוד ה' יתברך בבריאה.

ולכן, אפילו שלא היה לה יצר הרע נתפתתה לו, כיוון שחשבה שזה לשם שמים, לעשות בזה נחת רוח לקב"ה, וזו אם כן הייתה הטעות שלה. ואפילו אדם הראשון טעה בטעותה, שמתחילה לא רצה לשמוע בקולה, אך היא אמרה לו שהאכילה מעץ הדעת היא לשם שמים, כדי לקבל חכמה גדולה ולדעת להבחין בין טוב לרע, וכך יוכלו להתרחק מהרע בתכלית הריחוק, ויבראו עולמות לכבודו

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

לבחור בדרך הנכונה

"ויצא קין מלפני ה'" (בראשית ד, טז)

בהכנעה - כגונב דעת העליונה (רש"י).

אחד הדברים שאינם נתפסים בשכלנו המוגבל הוא הבחירה, האדם יכול לבחור בטוב או ברע, אך היות והקב"ה צופה הכל ויודע מה עתיד להיות נמצא שלכאורה האדם מוכרח לעשות כך או כך, שכן כבר ידוע לפניו יתברך שכן יהיה, נמצא שהוא כמוכרח.

אמר קין לקב"ה לא ידעת, לי אין ידיעה אתה הוא היודע השומר אחי אנוכי, וממילא עליך מוטל לשמור שלא יארע לו רע, ואם הצלחתי להרע סימן שכן נגור שיהיה ומה לך כי תלין עלי.

תשובת הקב"ה היא מה עשית. המעשה מתייחס אליך שכן הידיעה אינה סותרת את הבחירה. אבל קין לא אבה לשמוע ולקבל זאת ולכן הכניע את עצמו כביכול, אך יצא מלפני ה' כלומר יצא מעולמו, לא אבה להיות מחויב לקב"ה. וכך מדויק מהלשון ויצא, שאינו שייך ביחס לקב"ה שהרי מלא העולם כבודו, הוא התמיד במחשבה שהידיעה סותרת את הבחירה וממילא אין זה הגון שיהיה שכן ועונש.

ובעצם כל אדם עלול במידה כזאת או אחרת לטעות בכך, אם האדם חושב שמידותיו אינן ניתנות לשינוי הוא בעצם משתמש בטענה הדומה לכך שהידיעה מכרחת את הבחירה.

לפעמים האדם יודע את האמת, הוא יודע אותה עד כדי כאב אך הוא בוחר להדחיק אותה, ואם הוא זוכה אז משמים מסייעים לו להשלים עם הידיעה, להבין אותה ולבחור בטוב.

את הסיפור המצמרר הזה סיפר הרב משה חיים לאו שליט"א:

צעירה אחת, ניצולת שואה, ששרדה בעור שיניה, נסעה עם סיום המלחמה לפריז, היא החליטה לתת גט פיטורין לעם היהודי, לשרך דרכיה, ולרעות בשדות זרים. "אנשא לגוי, ורק כך אוכל להדחיק את הזוועות שעברתי" חשבה לעצמה.

היא נזכרה מצומצמת באותה דקה שנמשכה נצח, כאשר הקצין הנאצי הבחין באביה הצדיק, עטור תפילין ועוסק בתורה. הנאצי הרים את קת הרובה והרג את הקדוש היהודי.

שש שנים עברו מאז והיא לא שוכחת. היא רוצה מאוד לשכוח. היא רוצה לצאת מן העם הזה ולחיות כמו כולם, הרחק מן הזוועות.

לאביה היה חבר, אף הוא רב וצדיק, והשמועה אודות בתו היחידה של בר-הפלוגתא שלו הגיעה לאוזניו. היא 'הקדיש' היחיד שלו. אם היא נוטשת, אין לו שם ושארית בארץ, ליהודי הקדוש.

הרב נסע לפריז מבלגיה והצליח לאתר את ביתה של הצעירה. הוא דפק על הדלת, פעם ועוד פעם, וכשאמר נואש ופנה ללכת שמע אוושה, אמר: "נסעתי יום שלם לכאן, ולא אזכה לכוס מים צוננים?" הדלת נפתחה, רווח בגודל טפח. כוס מים הושטה לעברו, הוא דחף קלות את הדלת ונכנס. היא לא רצתה לשמוע, אבל הוא השמיע.

היא היתה קפואה וצינית. ריבונו של עולם, הוא בכה בעומק לבבו "תן לי מילים, תן לי חוט של חסד לשכנע אותה לחדול מן ההתבוללות". ואז שאל: "אמרי לי, עברת המון בשואה, ראית זוועות ודם. מי השטן הכי גדול שנתקלת בו?" השיבה: "הקצין הנאצי שרצח את אבא".

"ומי הכי צדיק וקדוש שנתקלת בו?"

ענתה: "אבא. אבא שלי. היה הכי צדיק וקדוש וטוב..." ואז זעק הרב:

"היתכן? האם את תתני ידך לכך שהשטן ינצח את אבא שלך. את הולכת להינשא לשטן, וחלילה יוולדו לך ילדים שטנים. אם תינשאי ליהודי כמו אבא שלך - תזכי לבנים צדיקים וקדושים כמו אבך. לא חבל?"

היום היא סבתא-רבא עם עשרות רבות של נכדים ונינים.

סייעתא דשמיא ב'פארק'

באחד מביקורי בניו יורק התארחתי בביתו של מר יצחק אקמני הי"ו, שהינו יהודי נדיב ויקר שנהג בי מנהג הכנסת אורחים וארח אותי בביתו בכבוד רב.

בעת שהותי במקום התקשר אליי ד"ר ספיגלר הי"ו מקהילת 'יד אברהם' שבניו יורק, אשר מפורסם לתהילה בהיותו רופא לב ומנתח בכיר.

את ד"ר ספיגלר הכרתי שנים רבות קודם לכן כרופא יהודי בעל אמונה

תמימה בה' יתברך ובעל אמונת חכמים גדולה, אשר מכיר בכוחם ובזכותם של הצדיקים לפעול ישועות בעולם. לעיתים, כאשר הוא אמור לנתח חולה לב ניתוח מסובך ומסוכן, שולח ד"ר

ספיגלר את החולה אליי כדי שאברך אותו שהניתוח יצליח, באומרו: "אני אבצע את הניתוח והרב יברך את המנותח, ושינוי יחד בסייעתא דשמיא נביא לחולה מזור ורפואה".

בנוסף, התייעץ עימי ד"ר ספיגלר בעבר האם לקנות דירה מסוימת במנהטן שבניו יורק, כיון שמחירה היה יקר במיוחד והוא חשש שמא בעתיד לא יצליח למכור אותה.

אך למרות שהוא היסס רבות בעניין - יעצתי לו לרכוש את הדירה, והוא עשה כעצתי וקנה אותה. כעבור שנה הפך מקום הדירה לאזור היוקרתי ביותר במנהטן והוא הרוויח הון רב ממכירת הדירה. כל זאת בזכות שהלך בתום לבו ושמע לדעת תורה.

כאשר שהיתי בניו יורק בביתו של מר אקמני התקשר אליי ד"ר ספיגלר ובקול מודאג ביקש את עצתי בעניין נוסף: דודו הוקו, הקרוב לגיל שמונים שנה יצא מביתו מספר ימים קודם לכן ומאז נעלמו עקבותיו. בגלל גילו

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "כה אמר הא-ל ה' ברא השמים

ונוטיהם" (ישעיה מ"ב)

הקשר לפרשה: נבואתו של ישעיה מזכירה את ענין

בריאת השמים והארץ וכל אשר בה, כפי שמתואר בהרחבה בפרשת בראשית.

נצור לשונך

הרבה נכשלים בזה

תולה ארץ על בלימה

אם לוי סיפר לראובן גנות על שמעון, והלך ראובן וגילה לשמעון (ועל ידי כך עבר ראובן על איסור רכילות) אסור לשמעון לחזור ולומר ללוי "למה דיברת עלי כך וכך?" שהרי בזה שמעון הולך רכיל על ראובן. ואפילו אינו מזכיר ששמע מראובן, אם ממילא יבין שראובן גילה את הדבר, אסור. והרבה נכשלים בזה.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

כיבוד אב ואם

"ויצר ה' א-להים את האדם עפר מן האדמה ויפח באפיו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה" (בראשית ב, ז)

ביאר רש"י, שהקב"ה אסף אדמה מכל העולם כולו לבריאת האדם, כדי שבכל מקום שהאדם ימות האדמה תקלוט אותו, כי משם יצא. והיינו, שעוד לפני שנוצר האדם, ידע הקב"ה שעתיד האדם לחטוא ויהיה מוות בעולם, כעונש על החטא שיחטא האדם. לכן עוד לפני שנברא, עשה הקב"ה את אדם הראשון באופן כזה שכשהוא ימות האדמה תקלוט אותו.

נאמר בחז"ל (קידושין ל, ב, נדה לא, א) "שלשה שותפים יש באדם, הקב"ה, אביו, ואמו". סדר בריאת האדם הוא שאביו ואמו נותנים בו את איבריו ועצמותיו, והקב"ה נופח בו נשמה. ואילו לא היה השותף השלישי שהוא הקב"ה נותן בו את הנשמה, לא היה מועיל כל מה שעושים ההורים כדי שיוולד ילד. וכמו שמצוי לפעמים שנולד ילד מת, כי הקב"ה לא נתן בו נשמה, לכן לא הועיל מה שעשו ההורים. אדם הראשון לא היו בו שלשה שותפים, כי לא היו לו אב ואם, אלא הוא היה יציר כפיו של הקב"ה בעצמו, ללא כל שותף, ולכן הוא היה בחיר הבריאה, שהקב"ה בחר בו שהוא ייברא ללא כל שותף, אלא רק על ידי הקב"ה בעצמו.

נמצא שלאדם הראשון הייתה חובה יתרה לשמוע בקול הקב"ה, כיון שאהבתו להקב"ה הייתה פי שלוש יותר מכל אדם, משום שאדם הראשון לא נוצר על ידי שלשה שותפים, אלא הקב"ה יצר אותו בעצמו. ובכל זאת ראוי וחייב כל אדם לכבד את אביו ואמו, כי הם אלו שהביאו אותו לעולם, ובלי ההורים לא היה הבן בעולם, ולכן מוטל עליו לכבד אותם.

בזה נבין את עומק עניין כיבוד אב, מה שאנו מצווים לכבד את ההורים גם לאחר מותם כשאנחנו בחיים (קידושין לא, ב), שהרי האב והאם שותפים ביצירה עם הקב"ה כביכול. ואף לאחר מות ההורים, הרי הקב"ה ממשיך את השותפות עם ההורים, כי אילו היה הקב"ה מבטל את השותפות, אזי היה הנולד מאבד את חייו, כי כשהקב"ה נוטל את חלקו בשותפות אזי האדם מאבד את נשמתו, וכיוון שהקב"ה ממשיך את השותפות עם ההורים גם לאחר מותם - בקיום הנולד, יש לו לנולד לכבדם, כי ההורים למרות שאינם כאן בעולם, הם עדיין שותפים עם הקב"ה בנוולד הזה שעדיין חי.

פניני הפרשה

ללמוד או לסייע ללומדי התורה

"בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ" (בראשית א, א)
בשביל התורה ובשביל ישראל שנקרא ראשית (רש"י).

יסוד גדול אומר כאן רבינו האור החיים הקדוש זיע"א, שמי שאינו עוסק בתורה, או לפחות מחזיק ביד לומדי התורה, הרי שאסור לו ליהנות מהעולם הזה, שכולו נברא רק בשביל התורה, ואם אינו לומד תורה או לא מסייע ללומדי תורה, אזי אין לו היתר ליהנות מהעולם הזה.

וזה לשונו הטהור: "מי שזכה בתורה, זכה בכל העולם, ומי שלא זכה בתורה, אין לו ליהנות מהעולם עד מדרך כף רגל זולת אם ישמש הכשר עמליה" [כלומר: שהוא ישמש לסיוע והכשר ללומדי תורה שיוכלו לעמול בתורה].

שעשני כרצונו

"ויאמר א-להים נעשה אדם" (בראשית א, כו)

מאחר שהקב"ה היה נמלך עם המלאכים על תורת האדם אם לבראו או לאו, ואילו על האשה לבראה לא נמלך כלל עמהם רק עשה מדעת עצמו, על כן הנשים מברכים בכל יום "שעשני כרצונו", היינו בלי רצון אחרים, רק ברצונו הבלעדי.
(ישועת יעקב)

זה נברא לצורך זה

"נעשה אדם" (בראשית א, כו)

מפני מה נברא האדם אחרון למעשה בראשית?

אומרים חז"ל; זכה, אומרים לו אתה קדמת לכל. לא זכה, אומרים לו יתוש קדמך" (גור אריה יב, ב).

רבי יצחק מוורקא זצ"ל באר זאת במשל נאה:

הנה ישנם שני סוגי בעלי עגלה: האחד, הקב"ה חפץ להזמין לו את פרנסתו ושולח לו סוס ועגלה, ואילו השני - הקב"ה הזן את העולם כולו, חפץ לפרנס את הסוס ושולח לו בעל עגלה שידאג לכל מחסוריו...

שני העגלונים מתפרנסים באופן דומה, אולם מה רב ההבדל ביניהם! בעוד האחד - הסוס עמל עבירו, השני - עמל כל חייו למען הסוס...

וכך אומר המדרש: מפני מה נברא האדם אחרון למעשה בראשית? שאם לא זכה אומרים לו יתוש קדמך, נבראת כדי לפרנס את היתושים מדמך...

כל ההבדל במחשבה

"והבל הביא גם הוא מבכורות צאנו ומחלביהן וישע ה' אל הבל ואל קין" (בראשית ד, ד)

המפרשים נתקשו מה נשתנה הבל מקין הרי שניהם הביאו מנחה לבורא?

אכן מסביר ה'ישמח משה' שהחילוק היה במחשבותיהם; קין ראה את עצמו ראוי להביא דורון למלך מלכי המלכים הקב"ה, ולכן נאמר אצלו "מנחה לד'", אבל הבל הביא "גם הוא" - אומרת לנו התורה. הוא הבין אשר אינו ראוי להביא דורות להשי"ת, רק הביא גם הוא יען כל הנבראים עובדים את השם, צריך גם הוא להביא כל מה שביכולתו, אבל לא הרהיב בנפשו לחשוב שזה מנחה לד', לכן שעה ד' אל הבל ולא אל קין.

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

זכור
לטוב

משלו משל למה הדבר דומה?

למלך בשר ודם שהוא בונה פלטרין ושכלל אותה, ובשמחתו שהוא משמח בה סיים בה בית לדירתו. כך הקב"ה זו שכרו של הארץ שעמד הקב"ה בתוכה וברא את כל הארצות, והפריש את ארץ ישראל תרומה מכל הארצות והפריש את ירושלים תרומה מכל ארץ ישראל והפריש את מקום בית המקדש תרומה מכל ירושלים, וכן ברא הקב"ה את כל העמים כולן והפריש את ישראל תרומה מכל העמים ומישראל הפריש תרומה את שבת לוי, ומשבת לוי הפריש תרומה את אהרן הכהן ובניו, וקידשו ומשחו וכבדו בבגדי כהונה ובציץ ובאורים ותומים שהוא יעמוד לפני הקב"ה ומכפר על ישראל בכל שנה ושנה.

והביא את ישראל שהם תרומה מכל העמים לארץ ישראל שהוא תרומה מכל הארצות, והביא את שבת הלוי שהפריש תרומה מכל ישראל לירושלים שהפריש תרומה מכל ארץ ישראל, והביא את בני אהרן שהפריש תרומה משבת לוי לבית המקדש שהפריש תרומה מכל ירושלים לעמוד לשרת לפני הקדוש

משלו למה הדבר דומה?

למלך בשר ודם שמצא אדם ממשפחה מרובה והוא עושה למלך כל רצונו, מה עושה המלך שיגר המלך מתנות מרובות לכל בני המשפחה של אותו האיש בשביל אותו האיש שעשה לו רצונו. אף כך העכו"ם, זהו שכרן משום שהפריש הקב"ה את ישראל מתוכן לכן הם אוכלין את העולם הזה.

ואמר לי, רבי, אלא מעתה כל העושה מצוה נותנין לו גם כן שכרו וכל העובר עבירה נותנין לו גם כן שכרו? ואמרת לי, בני, מה שכרו של נחש הקדמוני שעמד וקלקל את כל העולם כולו, ומה שכרן של אדם וחיה שעברו על צווי של הקב"ה, ומה שכרו של קין שהרג את הבל אחיו, ומה שכרו של למך שהיה מתאבל על אבי אביו, ומה שכרו של שם שהיה מכבד את אביו, ומה שכרו של חם שלא היה מכבד את אביו, ומה שכרו של נח שהיה עומד ומוחה ברבים כל אותן מאה ועשרים שנה עד שלא בא המבול עליהם.

לפיכך העיד הקב"ה עליו, שנאמר "נח איש צדיק תמים היה בדורותיו" (בראשית ו), ואומר (שם ז) "כי אותך ראיתי צדיק לפני בדור הזה". ומה שכרו של שם הגדול שהיה מתנבא ארבע מאות שנה ולא קבלו ממנו, ומה שכרו של אברהם אבינו שהיה עומד ופיגר את כל ע"א שבעולם ועל שאמר דבר שלא כהוגן ירדו בניו למצרים, שנאמר (שם ט) "ויאמר ה' א-להים במה אדע כי אירשנה", בשכר אותה האמירה ירדו בניו למצרים.

ברוך הוא ולעשות רצונו, שנאמר (חבקוק ג) "עמד וימודד ארץ ראה ויתר גוים ויתפוצצו הררי עד שחו גבעות עולם הליכות עולם לו. מכאן אמרו; כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן עולם הבא, שנאמר "הליכות עולם לו" אל תקרי הליכות אלא הלכות. ויש אומרים, מן המקום שנטל הקב"ה עפרו של אדם הראשון שם נבנה המזבח שנאמר (בראשית ב) "וייצר ה' א-להים את האדם עפר מן האדמה", ונאמר (שמות כ) "מזבח אדמה תעשה לי".

מכאן אמרו; כל זמן שבית המקדש קיים מזבח כפרה הוא לישראל בכל מקומות מושבותם, ובזמן שאין בית המקדש קיים - תלמידי חכמים הם כפרה להם לישראל בכל מקומות מושבותיהם, שנאמר (ויקרא ב) "ואם תקריב מנחת בכורים לה' אביב קלוי באש גרש כרמל תקריב את מנחת בכוריך", ואומר (מלכים ב, ד) "ואיש בא מבעל שלישה ויבא לאיש הא-להים לחם בכורים", וכי אלישע כהן הוא ואוכל בכורים הוא והלא אין שם לא ירושלים ולא מקדש ולא מזבח ולא כהן גדול, אלא אלישע הנביא בלבד ותלמידיו שיושבים לפניו. אלא מכאן אמרו, כל הנזקק אל החכמים ולתלמידיהם ומפרנס אותם מעלה עליו הכתוב כאלו מקריב בכורים ועושה רצון אביו שבשמים.

ואמר לי, רבי, מפני מה נשתנו אומות העולם שהם אוכלין את העולם הזה? ואמרת לי, בני, זהו שכרן משום שהפריש הקב"ה את ישראל מתוכן לפיכך הן אוכלין את העוה"ז.

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

ברכותיו של כ"ק רבי חיים פינטו הקטן זיע"א היו לשם דבר במרוקו. כל יהודי ושאינו בן ברית, ידעו שבעת צרה ומצוקה הכתובת לזכות לישועת ה' היא בביתו של הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א שבכח תפילותיו וצדקותו היה פועל למענם ישועות גדולות.

אמו של ר' עמרם זינו, סיפרה על אביה שעבד לפרנסתו כד"ג. פעם אחת אירע שלא יכול היה לדגור מהים דגים, ולא היתה לו פרנסה, ומרום צער הוא חלה ונפל למשכב.

כדרכם של יהודים מאמינים הלכה אשתו אל כ"ק רבי חיים זיע"א, כדי לבקש ממנו ברכה, שה' ישלח פרנסה טובה לבעלה. לשאלתו של רבי חיים מה עושה בעלך, השיבה: הוא דג דגים.

רבי חיים בירך אותה שבשבוע זה בעלה ידג כמות כה גדולה של דגים, מה שהוא לא צד כל ימיו. ואכן, במקום שבו הוא היה דג עלו בחכתו כל הדגים ואילו חבריו הדייגים לא העלו בחכתם כלום. כך שר' עמרם התעשר בזכות זה בסכום נכבד מאד.

במקרה אחר סיפר הרב יוסף אסרף, בפני מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, שהוא הגיע פעם מהעיר אקא לעיר מוגאדור, עם שמונה גמלים עמוסי עורות.

כהרגלו, ניגש תחילה אל ביתו של רבי חיים פינטו זיע"א, בכדי לקבל ברכת צדיק ועצה טובה כיצד יוכל למכור את הסחורה הרבה שעמו. מכיוון שלסחורתו לא היו קונים וכל כספו הושקע בסחורה זו.

רבי חיים זיע"א הציע לו שלא ימכור מיד את הסחורה, אלא ישכור מחסן בו יאכסן את כל העורות, ורק כעבור חודשיים ימכור את הסחורה. כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א הסביר לרבי יוסף אסרף, כי בעוד חודשיים יעלה מחיר העורות, וכי אז יוכל להרוויח סכום גדול יותר, ואם ימתין יהיה לו שכרו בציודו. ואמנם, הרב יוסף אסרף עשה כן, והרוויח בזכות אמונתו בדברי הצדיק סכום עתק ממכירת העורות.

ועוד הוסיף כ"ק רבי חיים ובירך אותו, שהעושר לא יפסק ממנו ומזרעו, וכך הוה. ועד היום בניו ונכדיו זוכים ומחזיקים בעץ החיים ותומכים במוסדות תורה וחסד.